

Η

ΑΡΧΗ ΕΞΕΤΑΣΗΣ ΠΡΟΔΙΚΑΣΤΙΚΩΝ ΠΡΟΣΦΥΓΩΝ (Α.Ε.Π.Π.)

1ο ΚΛΙΜΑΚΙΟ

Συνεδρίασε την 23 Δεκεμβρίου 2020 με την εξής σύνθεση: Χρήστος Σώκος Πρόεδρος, Μιχαήλ Διαθεσόπουλος, Εισηγητής και Αγγελική Πουλοπούλου, Μέλη.

Για να εξετάσει την από 10-12-2020 Προδικαστική Προσφυγή με Γενικό Αριθμό Κατάθεσης (ΓΑΚ) Αρχής Εξέτασης Προδικαστικών Προσφυγών (ΑΕΠΠ) 1869/11-12-2020 του οικονομικού φορέα με την επωνυμία «...», νομίμως εκπροσωπούμενου.

Κατά της αναθέτουσας αρχής «...», νομίμως εκπροσωπούμενης.

Και του παρεμβαίνοντος οικονομικού φορέα με την επωνυμία «...», νομίμως εκπροσωπούμενου.

Με την ως άνω προδικαστική προσφυγή, ο προσφεύγων ζητά την ακύρωση της σε αυτόν κοινοποιηθείσας από 1-12-2020 Απόφασης 488/2020 Οικονομικής Επιτροπής της αναθέτουσας, καθ' ο μέρος έκρινε αποδεκτή την προσφορά του παρεμβαίνοντος σε αμφότερα τα τμήματα της διαδικασίας ανάθεσης δημόσιας σύμβασης αθροιστικής εκτιμώμενης άνευ ΦΠΑ αξίας 246.570,00 ευρώ για την «...» , που προκηρύχθηκε δια της με αρ. πρωτ. «...» διακήρυξης, η οποία απεστάλη για δημοσίευση στην ΕΕΕΕ την «...» και δημοσιεύθηκε στο ΚΗΜΔΗΣ με Μοναδικό ΑΔΑΜ «...» την «...» και στο ΕΣΗΔΗΣ με συστημικό α/α «...».

Η συζήτηση άρχισε αφού το Κλιμάκιο άκουσε τον Εισηγητή.

Αφού μελέτησε τα σχετικά έγγραφα
Σκέφτηκε κατά το Νόμο

1. Επειδή, για την άσκηση της προσφυγής κατεβλήθη κατ' άρ. 5 ΠΔ 39/2017 και άρ. 363 Ν. 4412/2016 παράβολο με αρ. «...» και ποσού 1.232,85 ευρώ, φέρει δε την ένδειξη «ΔΕΣΜΕΥΜΕΝΟ».

2. Επειδή, εμπροθέσμως και μετ' εννόμου συμφέροντος ασκείται εκ του αποδεκτού σε αμφότερα τα τμήματα προσφεύγοντος, η από 10-12-2020 στρεφόμενη κατά της από 1-12-2020 κοινοποιηθείσας, εκτελεστής πράξης περάτωσης σταδίου δικαιολογητικών συμμετοχής, τεχνικών και οικονομικών προσφορών, στο πλαίσιο διαδικασίας εμπίπτουσας λόγω εκτιμώμενης αξίας και χρόνου αποστολής προς δημοσίευση στην ΕΕΕΕ στην αρμοδιότητα της ΑΕΠΠ, προσφυγή, καθ' ο μέρος ο ομοίως εμπροθέσμως και μετ' εννόμου συμφέροντος, από 18-12-2020 παρεμβαίνων, κατόπιν της από 11-12-2020 κοινοποίησης της προσφυγής, κατέστη αποδεκτός και πρώτος μειοδότης σε αμφότερα τα τμήματα (με 2ο μειοδότη τον προσφεύγοντα), η δε αναθέτουσα υποβάλλει τις από 18-12-2020 Απόψεις της. Επομένως, η προσφυγή και η παρέμβαση πρέπει να γίνουν τυπικά δεκτές και να εξετασθούν περαιτέρω κατ' ουσία.

3. Επειδή, όσον αφορά τον πρώτο λόγο της προσφυγής, ο παρεμβαίνων υπέβαλε το με αρ. «...» γραμμάτιο παρακαταθήκης ΤΠΔ ποσού 4.931,40 ευρώ, εκδοθέν από τον ίδιο με την πλήρη επωνυμία και το ΑΦΜ του με αναλυτική αιτιολογία ότι εκδίδεται ως εγγύηση συμμετοχής για τη συμμετοχή στη νυν συγκεκριμένη διαδικασία που αναφέρεται με τον αναλυτικό της τίτλο, την ημερομηνία διενέργειας, την αναθέτουσα και την καταληκτική ημερομηνία υποβολής προσφορών. Ο δε προσφεύγων επικαλείται ότι το ως άνω γραμμάτιο δεν αναφέρει τον υπέρ ου η έκδοση του συμμετέχοντα, πλην όμως, εκ του γραμματίου προκύπτει πως το εξέδωσε ο καταθέτης με αιτιολογία τη συμμετοχή του στη νυν διαδικασία. Άλλωστε, σε αντίθεση με την εγγυητική συμμετοχής, όπου δεν υφίσταται κατάθεση ποσού από καταθέτη, αλλά εκ του πιστωτικού

ιδρύματος εγγύηση υπέρ άλλου προσώπου, στο γραμμάτιο ΤΠΔ δεν απαιτείται η περαιτέρω αναγραφή πλην του προσώπου του καταθέτη και του προσώπου του υπέρ ου, εφόσον ταυτίζονται, αφού μόνη της η αιτιολογία κατάθεσης περί συμμετοχής στη διαδικασία, χωρίς προσδιορισμό άλλου προσώπου ως συμμετέχοντος, έχει την έννοια ότι ο καταθέτης είναι και ο μετέχων και άρα, σε αντίθεση με τους ισχυρισμούς του προσφεύγοντος ουδεμία σύγχυση ως προς την ταυτότητα του υπέρ ου η εγγύηση γεννάται. Επιπλέον, αλυσιτελώς ο προσφεύγων επικαλείται νομολογία περί εγγυητικών επιστολών τραπεζικών ιδρυμάτων, αφού εν προκειμένω υποβλήθηκε γραμμάτιο εγγυοδοτικής παρακαταθήκης στο ΤΠΔ, που διέπεται από όλως ειδικές και erga omnes διατάξεις εφαρμόσιμες επί κάθε γραμματίου και το οποίο γραμμάτιο δεν εκδίδεται σε ανά περίπτωση έγγραφο που συντάσσεται περιπτωσιολογικά, αλλά σε εξαρχής προκαθορισμένη φόρμα και άρα, ομοίως αλυσιτελώς ο προσφεύγων επικαλείται ότι δεν ακολουθήθηκε το οικείο υπόδειγμα εγγυητικής επιστολής της διακήρυξης που όμως, αφορά αποκλειστικά εγγυητικές επιστολές πιστωτικών ιδρυμάτων και όχι γραμμάτια εγγυοδοτικής παρακαταθήκης εκ του ΤΠΔ (βλ. Αποφάσεις ΑΕΠΠ 94/2017, 195/2018). Κατ' αποτέλεσμα, όλων των παραπάνω και όπως ήδη είχε γνωμοδοτήσει το ΝΣΚ (ΝΣΚ Γνμδ 34/1992) επί του άρ. 25 του Κανονισμού Προμηθειών Δημοσίου (ΠΔ 173/90) είναι σαφές πως επί του γραμματίου σύστασης εγγυοδοτικής παρακαταθήκης, δεν είναι εφαρμοστέο το άρ. 72 παρ. 4 Ν. 4412/2016 περί του ελαχίστου περιεχομένου των εγγυήσεων, αφού η εγγυοδοτική παρακαταθήκη δεν συνιστά κατά την έννοια του νόμου "εγγύηση", αλλά διαφορετική και αυτοτελή, από τη σύμβαση εγγυήσεως, σύμβαση. Εξάλλου, ούτε αναλογική εφαρμογή του άρ. 72 παρ. 4 επί των εγγυοδοτικών παρακαταθηκών στο ΤΠΔ είναι δυνατή, καθώς η διάταξη αυτή από το περιεχόμενό της είναι σαφές πως αναφέρεται στις συμβάσεις εγγυήσεως, αφού αφενός αποκρίνεται σε διατάξεις που τις διέπουν (και για τις οποίες υφίσταται ανάγκη ανεκκλήτου και ανεπιφυλάκτου και παραιτήσεως από το δικαίωμα διζήσεως και διαιρέσεως, αλλά και ο χρόνος διάρκειας της εγγύησης εξαρτάται από τη συμβατική βούληση), αφετέρου η εφαρμογή του άρ. 72 παρ. 4 αφορά ένα τροποποιήσιμο περιεχόμενο (που δύναται να

συμπεριλάβει κάποια συγκεκριμένα στοιχεία ή αντίστροφα ενδέχεται να μην τα συμπεριλαμβάνει), το οποίο δεν διαθέτει το προκαθορισμένο και κοινό για κάθε περίπτωση οικείο γραμμάτιο του ΤΠΔ. Σημειωτέον δε, ότι και η παρ. 3 του άρ. 72 Ν. 4412/2016 στην περίπτωση του γραμματίου παρακατάθεσης δεν αναφέρεται σε “έκδοση εγγύησης” όπως για τα πιστωτικά και χρηματοδοτικά ιδρύματα και το ΕΤΑΑ-ΤΣΜΕΔΕ, αλλά σε “παροχή Αριθμός απόφασης: εγγύησης”, διατύπωση που έχει την έννοια της παροχής εγγυοδοσίας μέσω παρακαταθήκης, περίπτωση που κατά τα παραπάνω διαφέρει νομικά από την έκδοση εγγυητικής επιστολής βάσει συμβάσεως εγγύησης. Περαιτέρω, αντίθετη ως προς τα παραπάνω άποψη θα οδηγούσε στην αδυναμία χρήσης του θεσμού της εγγυοδοτικής παρακαταθήκης στο ΤΠΔ προς τον σκοπό εξασφάλισης και εγγυοδοτικής κάλυψης της συμμετοχής σε διαδικασίες ανάθεσης δημοσίων συμβάσεων και ανάληψης δημοσίων συμβάσεων, αφού κάθε γραμμάτιο του ΤΠΔ θα θεωρείτο απαράδεκτη εγγύηση κατά τα απαιτούμενα του άρ. 72 παρ. 4 και τις οικείες διατάξεις των διακηρύξεων που ενσωματώνουν την παραπάνω διάταξη, εκδοχή όμως αντίθετη στο ρητό γράμμα του άρ. 72 παρ. 3 Ν. 4412/2016, το οποίο με σαφήνεια προβλέπει τα γραμμάτια παρακατάθεσης του ΤΠΔ ως άνευ ετέρου νόμιμο και παραδεκτό μέσο εγγυοδοσίας (δεδομένου εξάλλου ότι η παροχή υπηρεσιών εγγυοδοτικής παρακαταθήκης για συμμετοχή σε διαγωνισμούς και ανάληψη δημοσίων συμβάσεων, συνιστά βασικό σκοπό ίδρυσης και λειτουργίας του ΤΠΔ εκ της συστάσεώς του). Πολλώ δε μάλλον, αφού τα γραμμάτια αυτά ως έχοντα πάγιο περιεχόμενο και ως αφορώντα μια παρακαταθήκη και μια διαδικασία κατάπτωσης του ποσού, διεπόμενη από πάγιους και γνωστούς σε όλους κανόνες αναγκαστικού δικαίου, μη εξαρτώμενους από τη βούληση των μερών, παρέχουν και μια ακόμη μεγαλύτερη εξασφάλιση στις αναθέτουσες. Σημειωτέον δε, ότι ακόμη και αν τυχόν διακήρυξη περιείχε αντίθετη πρόβλεψη, δηλαδή ορίζει ρητά πως δεν γίνονται δεκτά ως μέσο παροχής εγγυοδοσίας τα ως άνω γραμμάτια και οι παρακαταθήκες στο ΤΠΔ ή ορίζει ειδικώς για αυτά (και όχι γενικώς για τις “εγγυήσεις”, που νομικά διαφέρουν από την εγγυοδοτική παρακαταθήκη, βλ. και ανωτέρω) προϋποθέσεις, στοιχεία που πρέπει να

φέρουν και χαρακτηριστικά, τα οποία είναι αδύνατον να τεθούν στα γραμμάτια αυτά, ο όρος αυτός της διακήρυξης δεν δύναται να θεωρηθεί ως ισχυρός και αποκλείων τη δυνατότητα των οικονομικών φορέων να παρέχουν την απαιτούμενη εγγυοδοσία μέσω παρακαταθήκης στο ΤΠΔ, καθώς θα προσκρούει στο ως άνω αναγκαστικού δικαίου και πάγιο πλαίσιο, ως και τους καταστατικούς και πάγιους, δημοσίου ενδιαφέροντος, σκοπούς του ΤΠΔ. Η δε διατύπωση “μπορούν” στο εδ. β’ του άρ. 72 παρ. 3 Ν. 4412/2016 δεν καθιερώνει τυχόν διακριτική ευχέρεια των αναθετουσών (δηλαδή η διατύπωση “μπορούν” δεν αναφέρεται στις αναθέτουσες) να αποδέχονται ή όχι τις εγγυητικές από το ΕΤΑΑ-ΤΣΜΕΔΕ ή τα γραμμάτια παρακαταθήκης στο ΤΠΔ, αλλά ευχέρεια των οικονομικών φορέων να προσκομίζουν είτε εγγυητικές από τα πιστωτικά ή χρηματοδοτικά ιδρύματα κατά το α’ εδ. της διάταξης είτε εγγυητικές από το ΕΤΑΑ-ΤΣΜΕΔΕ είτε γραμμάτια παρακαταθήκης στο ΤΠΔ, στις δε αναθέτουσες επιβάλλεται εκ της ως άνω διατάξεως, να αποδέχονται και τα τρία αυτά μέσα ως απολύτως ισοδύναμα. Επιπλέον, όπως βάσιμα επικαλείται ο παρεμβαίνων, το ΤΠΔ διαθέτει ειδική φόρμα όπου συμπληρώνονται συγκεκριμένα στοιχεία για την έκδοση γραμματίων προς εγγύηση συμμετοχής σε διαδικασίες ανάθεσης δημοσίων συμβάσεων και στο γραμμάτιο αναγράφονται συγκεκριμένα στοιχεία και δη «1. ο αριθμός του γραμματίου σύστασης παρακαταθήκης, 2. η ημερομηνία έκδοσης του γραμματίου σύστασης παρακαταθήκης, 3. ο εκδότης (Τ.Π. και Δανείων), 4. η υπηρεσία προς την οποία απευθύνεται, 5. το ποσό που καλύπτει η εγγύηση, 6. η πλήρης επωνυμία και η διεύθυνση του καταθέτη (προμηθευτή), ο οποίος συστήνει την παρακαταθήκη ως εγγύηση συμμετοχής, 7. ο αριθμός της διακήρυξης, 8. ο ακριβής τίτλος του διαγωνισμού και η ημερομηνία διεξαγωγής του (εγγύηση συμμετοχής) και ο αριθμός της σύμβασης όταν πρόκειται για εγγύηση καλής εκτέλεσης, με την προϋπόθεση ότι υπάρχει.» και άρα, ουδόλως αυτοτελώς μάλιστα των στοιχείων του καταθέτη που νοείται και ως ο «προμηθευτής»/υπέρ ου η εγγύηση, το πρόσωπο του υπέρ ου συμμετέχοντος (βλ. και με αρ. πρωτ. 39444-17/24.4.2017 Έγγραφο ΤΠΔ «Εγγυοδοτικές Παρακαταθήκες ΤΠΔ). Συνεπεία όλων των ανωτέρω, εν προκειμένω και όσον

αφορά την προσφορά του παρεμβαίνοντος δεν προκύπτει απλώς έλλειψη ουσιώδους πλημμέλειας, αλλά έλλειψη οιασδήποτε πλημμέλειας όσον αφορά το γραμμάτιο ΤΠΔ που υπέβαλε ως εγγύση συμμετοχής του, το οποίο ουδόλως χρειαζόταν να φέρει τα στοιχεία του παρεμβαίνοντος και ως υπέρ ου το γραμμάτιο, πέραν από καταθέτη, απορριπτομένου του σχετικού πρώτου λόγου της προσφυγής και τούτο ασχέτως των ισχυρισμών της αναθέτουσας ότι δεν προκαλείται κάποια σύγχυση ως προς την ταυτότητα του υπέρ ου η εγγυητική και ότι ελέγχθηκε η γνησιότητα του γραμματίου.

4. Επειδή, όσον αφορά τον δεύτερο λόγο της προσφυγής περί μη δήλωσης εκ του παρεμβαίνοντος στο ΕΕΕΣ του ανεκπλήρωτων υποχρεώσεων προς τη φορολογική διοίκηση και δη, ότι απάντησε «ΟΧΙ» στο ερώτημα «Ο οικονομικός φορέας έχει ανεκπλήρωτες υποχρεώσεις όσον αφορά την καταβολή φόρων, τόσο στη χώρα στην οποία είναι εγκατεστημένος όσο και στο κράτος μέλος της αναθέτουσας αρχής ή του αναθέτοντα φορέα, εάν είναι άλλο από τη χώρα εγκατάστασης;», ενώ διαθέτει και υπέβαλε μηνιαίας ισχύος φορολογική ενημερότητα και ασχέτως των ισχυρισμών της αναθέτουσας ότι δεν δύναται να ελέγξει αν έχει επέλθει διακανονισμός μετέχοντος με τη φορολογική αρχή ή ασφαλιστικό φορέα, σε κάθε περίπτωση προκύπτουν τα εξής (βλ. και Απόφαση ΑΕΠΠ 1519/2020). Πρώτον, αλυσιτελώς ο προσφεύγων επικαλείται σχετική νομολογία του ΣΤΕ και της ΑΕΠΠ περί του ως άνω πραγματικού βάσης αποκλεισμού, αφού η Απόφαση ΑΕΠΠ 1178/2020, που λαμβάνοντας υπόψη τη νομολογία αυτή και δη τη ΣΤΕ ΕΑ 117/2019 και δέχθηκε προσφυγή επί ακριβώς αντιστοίχων αιτιάσεων, ήδη ανεστάλη εκ του ΣΤΕ δια όλως πρόσφατης Αποφάσεως του, ήτοι της ΣΤΕ ΕΑ 259/2020 και δεύτερον, ήδη κατ' άρ. 267 Ν. 4738/2020, προστέθηκε παρ. 2Α στο άρ. 73 Ν. 4412/2016, η οποία ορίζει ότι «Οι υποχρεώσεις των περ. α' και β' της παρ. 2 δεν θεωρείται ότι έχουν αθετηθεί εφόσον δεν έχουν καταστεί ληξιπρόθεσμες ή εφόσον αυτές έχουν υπαχθεί σε δεσμευτικό διακανονισμό που τηρείται. Στην περίπτωση αυτή, ο οικονομικός φορέας δεν υποχρεούται να απαντήσει καταφατικά στο σχετικό ερώτημα του Ευρωπαϊκού Ενιαίου Εγγράφου Σύμβασης (ΕΕΕΣ), του άρθρου 79, ή άλλου αντίστοιχου εντύπου ή δήλωσης με το οποίο ερωτάται εάν ο

οικονομικός φορέας έχει ανεκπλήρωτες υποχρεώσεις όσον αφορά την καταβολή φόρων ή εισφορών κοινωνικής ασφάλισης ή, κατά περίπτωση, εάν έχει αθετήσει τις παραπάνω υποχρεώσεις του.» Αρα, ασχέτως αναδρομικότητας ή μη της ως άνω διάταξης και ενώ άλλωστε, ουδόλως όρος της διακήρυξης ή ο προϋφιστάμενος νόμος, όριζαν κάτι ειδικό και σαφές περί της συμπλήρωσης του ΕΕΕΣ/ΤΕΥΔ στην περίπτωση δεσμευτικού διακανονισμού οφειλών (ώστε να μην υφίσταται έδαφος για ερμηνεία, ότι ελλείπει αναδρομικότητας και αναφοράς περί εφαρμογής στις ήδη προκηρυχθείσες ή υπό αξιολόγηση διαδικασίες, η διάταξη δεν εφαρμόζεται ενάντια στους ήδη τεθέντες όρους της διακήρυξης, αφού τέτοιοι όροι για το επίμαχο ζήτημα δεν υφίστανται ούτε ως ή άλλως και η όλη εκατέρωθεν διαφορά, ανάγεται σε ερμηνεία του τρόπου συμπλήρωσης του ΤΕΥΔ επί τη βάση των ήδη όρων και λόγων αποκλεισμού, που πάντως δεν μεταβάλλονται δια της ως άνω διάταξης), η παραπάνω νέα διάταξη αν μη τι άλλο άγει σε ερμηνευτική κατεύθυνση (και επομένως, αλυσιτελή επίκληση προηγούμενων Αποφάσεων της ΑΕΠΠ και της νομολογίας του ΣΤΕ, επί άλλων πάντως διαδικασιών και όχι της προκειμένης) και επί των τρεχουσών διαδικασιών όπως η προκειμένη, η οποία καταλήγει στο ότι εφόσον δεν υφίσταται αθέτηση τέτοιας, εκ διακανονισμού, υποχρέωσης, πράγμα που πάντως δεν προκύπτει ή τυγχάνει επίκλησης εν προκειμένω, σε κάθε περίπτωση δεν συνιστά λόγο αποκλεισμού προσφοράς, μόνη της η θετική δήλωση στο ΕΕΕΣ/ΤΕΥΔ περί ανυπαρξίας ανεκπλήρωτων υποχρεώσεων ή η αρνητική δήλωση αντίστοιχα σε ερώτημα περί ύπαρξης ανεκπλήρωτων υποχρεώσεων, όπως εν προκειμένω, ουδόλως δε άγει σε αποκλεισμό μόνη της η ένδειξη δια μηνιαίας ενημερότητας, ύπαρξης διακανονισμού, που πάντως τηρείται, με αποτέλεσμα να μην υφίστανται ληξιπρόθεσμες υποχρεώσεις και αθέτηση, λόγω αυτών, της οικείας φορολογικής νομοθεσίας και των κατ' αυτή οικονομικών υποχρεώσεων του οικονομικού φορέα. Όπως δε κρίθηκε με τη ΣΤΕ ΕΑ 259/2020, σύμφωνα, με την ελληνική φορολογική νομοθεσία το πιστοποιητικό φορολογικής ενημερότητας μηνιαίας διάρκειας συνιστά, εξίσου, σε σχέση με το αντίστοιχο πιστοποιητικό διμηνιαίας διάρκειας, «επαρκή απόδειξη», κατά την

έννοια του άρθρου 80 παρ. 2 του ν. 4412/2016, περί του ότι ο οικονομικός φορέας δεν εμπίπτει κατά την κρίσιμη περίοδο αναφοράς στον λόγο αποκλεισμού περί αθέτησης φορολογικών υποχρεώσεων ως προς όλες τις περιπτώσεις που καλύπτει η έκδοσή του (μη ληξιπρόθεσμες οφειλές, οφειλές τελούσες σε αναστολή ή ρύθμισης τμηματικής καταβολής). Συγκεκριμένα, η ύπαρξη μη ληξιπρόθεσμης φορολογικής οφειλής δεν καθιστά, προφανώς, τον οικονομικό φορέα σε κατάσταση υπερημερίας όσον αφορά την αποπληρωμή της και, επομένως, δεν τίθεται ζήτημα ανεκπλήρωτης φορολογικής υποχρέωσης. Περαιτέρω, η υπαγωγή μιας ληξιπρόθεσμης φορολογικής οφειλής σε καθεστώς αναστολής είσπραξης ή σε καθεστώς ρύθμισης/διακανονισμού τμηματικής καταβολής συνιστά, κατά ρητή πρόβλεψη του άρθρου 3 παρ. 1 (α) της ΠΟΛ 1274/2013, τακτοποίηση κατά νόμιμο τρόπο ληξιπρόθεσμης οφειλής, με συνέπεια ο οικονομικός φορέας να μην δύναται να θεωρείται ότι, κατά την χρονική περίοδο του μηνός που καλύπτει το εν λόγω πιστοποιητικό, δεν βρίσκεται σε καθεστώς εκπλήρωσης της οφειλής. Συνεπώς, εφόσον ο οικονομικός φορέας, με εγκατάσταση στην Ελλάδα, καλύπτεται κατά την κρίσιμη περίοδο αναφοράς, εν προκειμένω τον χρόνο υποβολής του ΕΕΕΣ, από το δημόσιο έγγραφο της φορολογικής ενημερότητας μηνιαίας διάρκειας, το οποίο βεβαιώνει ότι, κατά την ελληνική φορολογική νομοθεσία, αυτός θεωρείται ότι βρίσκεται σε κατάσταση νόμιμης «τακτοποίησης» των φορολογικών του υποχρεώσεων, δεν δύναται να θεωρηθεί ότι υποβάλλει «αντικειμενικά» ανακριβή στοιχεία στο ΕΕΕΣ, απαντώντας αρνητικά (συμπληρώνοντας το πεδίο “ΟΧΙ”) στο βασικό ερώτημα του εν λόγω εγγράφου ως προς το εάν έχει ανεκπλήρωτες υποχρεώσεις όσον αφορά την καταβολή φόρων, προκειμένου, μέσω της εν λόγω αρνητικής απαντήσεως, να δηλώσει επίσημα ότι δεν συντρέχει στο πρόσωπό του ο λόγος αποκλεισμού περί αθέτησης φορολογικών υποχρεώσεων. Για το λόγο δε αυτό, η προσκόμιση του εν λόγω πιστοποιητικού φορολογικής ενημερότητας μηνιαίας διάρκειας, με χρόνο έκδοσης την ανωτέρω περίοδο αναφοράς, εάν και όποτε ζητηθεί, συνιστά επαλήθευση του αληθούς της δηλώσεως του οικονομικού φορέα στο ΕΕΕΣ περί του ότι δεν συντρέχει στο πρόσωπό του ο λόγος αποκλεισμού ο σχετικός με την αθέτηση φορολογικών

υποχρεώσεων. Επομένως, ο δεύτερος λόγος της προσφυγής, ως ερειδόμενος επί εσφαλμένης νομικής προϋπόθεσης είναι απορριπτός, ομοίως δε, συνεπεία απόρριψης και του πρώτου ως άνω λόγου, είναι και η προσφυγή απορριπτέα στο σύνολο της.

5. Επειδή, συνεπεία των ανωτέρω, πρέπει να απορριφθεί η Προδικαστική Προσφυγή. Να γίνει δε δεκτή η Παρέμβαση.

6. Επειδή, ύστερα από την αμέσως προηγούμενη σκέψη πρέπει να καταπέσει το παράβολο με αρ. «...» και ποσού 1.232,85 ευρώ.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Απορρίπτει την Προδικαστική Προσφυγή.

Δέχεται την Παρέμβαση.

Ορίζει την κατάπτωση του παραβόλου με αρ. «...» και ποσού 1.232,85 ευρώ.

Κρίθηκε και αποφασίσθηκε στις 23-12--2020 και εκδόθηκε αυθημερόν.

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ
ΧΡΗΣΤΟΣ ΣΩΚΟΣ

Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ
ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΞΕΝΟΣ